

Varmalan suuri myrsky

© Turvahuone.fi. Kaikki oikeudet pidätetään.
Kirjan ideoinnissa, kuvien tekemisessä ja tekstin muokkaamisessa on hyödynnetty
tekoälyä tekijän työkaluna.

Syvällä metsän siimeksessä sijaitsee pieni Varmalan kylä. Kylän asukkaat ovat kekseliäitä ja aina valmiita auttamaan toisiaan niin arjessa kuin myös ongelmissa jotka vaativat yhteistyötä.

Yhtenä päivänä Varmalan asukkaat saivat kuulla, että suuri myrsky oli lähestymässä heidän kotiaan. Se ei ollut vielä näkyvissä, mutta sen merkit olivat pian ilmassa.

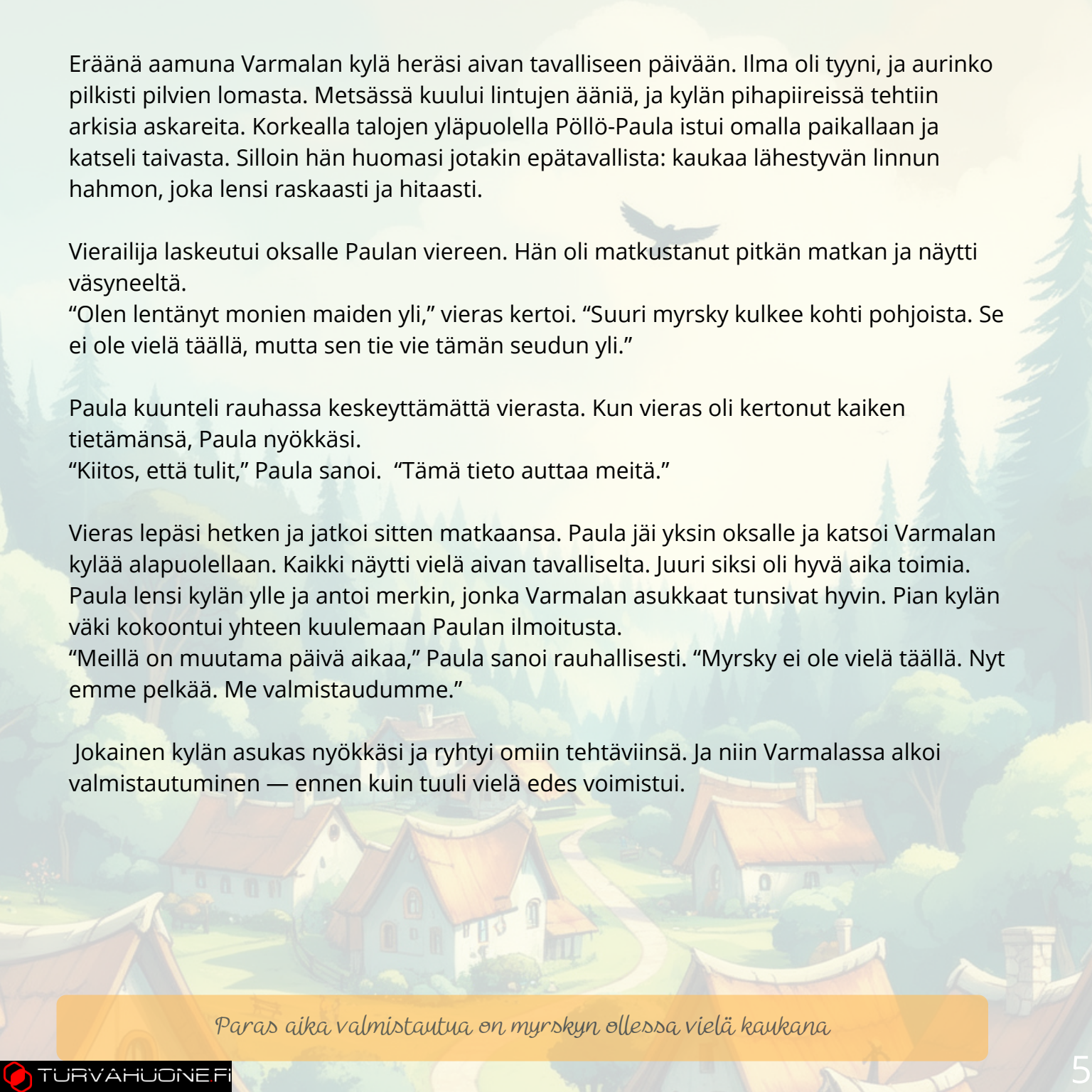
Varmalassa ei hätäännytty. Kun jokin on vasta tulossa, on aikaa toimia. Niinpä kylässä alettiin valmistautua, kukin omalla tavallaan.

Myrsky tulisi aikanaan. Ja kun se saapuisi, Varmala olisi valmis.

Pöllö-Paula ja myrskyvaroitus.....	4
Siili-Sallin vesipöntöt.....	6
Jänö-Joonan porkkanavarasto.....	8
Mäyrä-Maijan lyhty.....	10
Orava-Osmon pieni koe.....	12
Karhu-Karrin lämmin koti.....	14
Jänö-Joona ja suuri huoli.....	16
Varmalan auttavat kädet.....	18
Hiljainen ilta Varmalassa.....	20
Myrsky saapuu Varmalaan.....	22

Pöllö-Paula ja myrskyvaroitus

Eräänä aamuna Varmalan kylä heräsi aivan tavalliseen päivään. Ilma oli tyyni, ja aurinko pilkisti pilvien lomasta. Metsässä kuului lintujen ääniä, ja kylän pihapiireissä tehtiin arkisia askareita. Korkealla talojen yläpuolella Pöllö-Paula istui omalla paikallaan ja katseli taivasta. Silloin hän huomasi jotakin epätavallista: kaukaa lähestyvän linnun hahmon, joka lensi raskaasti ja hitaasti.

Vierailija laskeutui oksalle Paulan viereen. Hän oli matkustanut pitkän matkan ja näytti väsyneeltä.

“Olen lentänyt monien maiden yli,” vieras kertoi. “Suuri myrsky kulkee kohti pohjoista. Se ei ole vielä täällä, mutta sen tie vie tämän seudun yli.”

Paula kuunteli rauhassa keskeyttämättä vierasta. Kun vieras oli kertonut kaiken tietämänsä, Paula nyökkäsi.

“Kiitos, että tulit,” Paula sanoi. “Tämä tieto auttaa meitä.”

Vieras lepäsi hetken ja jatkoi sitten matkaansa. Paula jäi yksin oksalle ja katsoi Varmalan kylää alapuolellaan. Kaikki näytti vielä aivan tavalliselta. Juuri siksi oli hyvä aika toimia. Paula lensi kylän ylle ja antoi merkin, jonka Varmalan asukkaat tunsivat hyvin. Pian kylän väki kokoontui yhteen kuulemaan Paulan ilmoitusta.

“Meillä on muutama päivä aikaa,” Paula sanoi rauhallisesti. “Myrsky ei ole vielä täällä. Nyt emme pelkää. Me valmistaudumme.”

Jokainen kylän asukas nyökkäsi ja ryhtyi omiin tehtäviinsä. Ja niin Varmalassa alkoi valmistautuminen — ennen kuin tuuli vielä edes voimistui.

Paras aika valmistautua on myrskyn ollessa vielä kaukana

Siili-Sallin vesipöntöt

Varmalan kylässä valmistautuminen jatkui rauhallisesti. Siili-Salli kantoi kylän kaivon viereen erilaisia pönttöjä ja pulloja. Hän oli valinnut ne huolellisesti: ehjiä, puhtaita ja kannellisia.

“Vettä tarvitaan aina,” Salli sanoi itsekseen ja kaatoi kirkasta vettä astioihin. Hän asetti ne riviin kaivon viereen ja nyökkäsi tyytyväisenä. Hetken kuluttua Jänö-Joona saapui paikalle.

“Tarvitsetko apua?” Joona kysyi.

“Voisitko siirtää nuo pienemmät pöntöt katoksen alle,” Salli vastasi. “Niin ne pysyvät puhtaina.”

Joona tarttui yhteen pönttöön ja kurkisti sisään. “Tämä tuoksu vähän marjalta,” hän sanoi. Salli pysähtyi. Hän astui lähemmäs ja haistoi pönttöä.

“Hmm,” hän sanoi. “Se ei ole vettä.”

Salli katsoi riviä uudelleen. Sitten Salli muisti että hän oli ottanut kotoa myös pönttöjä joissa oli ollut mehua.

“Minä taisin täyttää nämä liian vauhdilla,” Salli sanoi ja huokaisi kevyesti. “En pessyt pönttöjä. Vesi ja mehu menivät sekaisin.” Joona hymyili Sallille.

“Onneksi huomasimme nyt, eikä myöhemmin.” Salli nyökkäsi.

“Juuri niin.”

He tyhjensivät pöntöt yksi kerrallaan ja täyttivät ne uudelleen. Tällä kertaa Salli teki merkin jokaiseen astiaan: vesipönttöihin pienen pisaran ja mehupönttöihin marjan kuvan. Kun pöntöt oli asetettu paikoilleen, Salli taputti käpäliään yhteen.

“Nyt tiedämme, mikä on mitä,” hän sanoi. Joona katsoi riviä ja nyökkäsi.

“Ja jos joku muu tulee, hänkin tietää.”

Salli hymyili. “Juuri siksi tämä tehdään näin.” Pihalla tuuli heilutti lehtiä, mutta vesipöntöt seisoivat tukevasti paikoillaan, kannet tiukasti kiinni.

Vettä tarvitaan joka päivä. Kun sitä on valmiina, ei tarvitse hätäillä.

Jänö-Joonan porkkanavarasto

Aurinko pilkisti pilvien välistä Varmalan kylän yllä, mutta ilmassa oli jotain outoa. Tuuli pyöritteli lehtiä ja nyki pyykkinaruja, vaikka myrsky ei ollut vielä täällä.

Pöllö-Paula katseli taivaalle ja puhui kyläläisille rauhallisesti.

”Suuri myrsky on tulossa. Ei vielä tänään, mutta pian. Mutta me emme hätäile - vaan valmistaudumme.”

Kyläläiset nyökkäsivät. Jokaisella oli oma tehtävänsä. Jänö-Joona suoristi haalareitaan ja hymyili.

”Minun osuuteni on helppo,” hän sanoi. ”Minulla on kylän paras porkkanavarasto!”

Joonan saapuessa varastolle hän taputti ovea tyytyväisenä ja kaivoi taskuaan.

Tasku oli tyhjä. Toinenkin tasku oli tyhjä.

Porkkanavaraston avain oli kadonnut. Joona katseli ympärilleen ihmeissään: Mihin avain olisi voinut joutua? Hän etsi pihaltaan: kukkaruukusta, saappaasta ja jopa pienen pihalla olevan laatikon alta. Mitä enemmän hän etsi, sitä enemmän huoli kasvoi. Silloin paikalle saapui Orava-Osmo.

”Etsitkö jotakin?” hän kysyi.

Joona huokaisi. ”Etsin avainta.”

”Etsitään yhdessä,” Osmo sanoi.

Hetken kuluttua myös Siili-Salli tuli paikalle. Hän katsoi hetken ympärilleen ja kysyi Joonalta:

”Missä avain yleensä on?”

Joona mietti. ”Unohdan sen aina johonkin... Mutta taisin nähdä sen viimeksi keittiöni pöydällä”

Salli nyökkäsi. ”Aloitetaan sieltä.”

Ja kuinka ollakaan. Siellähän se avain oli, keittiön pöydällä.

Joona nauroi vähän nolona. ”Laitoin sen siihen, etten hukkaa sitä.”

”Se toimi melkein liian hyvin,” Osmo sanoi. ”Ehkä sinun pitäisi miettiä avaimellekin oma koti”.

Joona avasi varaston oven. Sisällä porkkanasäkit olivat siistissä rivissä, ja ne, jotka piti käyttää ensin, olivat edessä. Kaikki oli kunnossa

”Hyvin hoidettu,” Salli sanoi heidän matkatessaan takaisin Jänö-Joonan kotiin. ”Mutta yksi juttu pitää vielä hoitaa”

Joona nyökkäsi ja ripusti avaimen naulakkoon näkyvälle paikalle.

”Nyt avaimella on oma koti,” hän totesi.

Kun Joona palasi kylän aukiolle, Paula kysyi:

”Varasto kunnossa?”

”Kunnossa,” Joona vastasi. ”Ja nyt myös avain.”

Kyläläiset hymyilivät. Valmistautuminen tuntui taas kevyemmältä.

Vatsakin pysyy rauhallisena kun ruokaa on varastossa.

Mäyrä-Maijan lyhty

Varmalan kylässä ilta alkoi tulla aikaisemmin kuin tavallisesti. Pilvet kulkivat taivaalla rauhallisesti, mutta niiden takaa aurinko ei enää jaksanut valaista pihoja pitkään. Mäyrä-Maija istui kotinsa pöydän ääressä ja katseli ikkunasta ulos. "Ilta pimenee nopeasti," hän totesi ja nousi tuoliltaan ylös. Maija sytytti pienen lyhdyn ja asetti sen pöydälle paikkaan, jossa se pysyi suojassa. Lämmin valo levisi huoneeseen ja pehmensi varjoja seinillä. "Siinä," Maija sanoi itsekseen. "Tämä riittää."

Hetken kuluttua ovelle koputettiin. Siili-Salli ja Jänö-Joona seisoivat kynnyksellä. "Terve, Maija," Salli sanoi. "Tulin katsomaan, miten sinä pärjääät valmistelujen kanssa." Maija hymyili ja viittasi pöytänsä. "Sytytin äsken lyhdyn ettei olisi niin pimeää." Joona kumartui katsomaan valoa. "Se on aika kaunis," hän sanoi. "Ja rauhallinen," Maija vastasi. "Kun valo on paikallaan, ei tarvitse hätäillä." Salli nyökkäsi. "Hyvä ajatus." Joona vilkaisi ulos, missä hämärä laskeutui pihaille. "Valo tekee kaiken rauhallisemmaksi," hän sanoi hiljaa. Maija nyökkäsi. "Pimeässä ei tarvitse olla yksin. Pieni valo riittää."

He asettivat lyhdyn ikkunan lähelle. Sen lämmin hehku näkyi pihalle asti. Kun Salli ja Joona lähtivät, ilta oli jo tummempi — mutta Maijan talossa oli valo. Ei kirkas eikä häikäisevä, vaan juuri sopiva.

Kun on pimeää, valo tuo turvaa.

Orava-Osmon pieni koe

Orava-Osmo seiso pihallaan ja katseli ympärilleen. Tuuli liikutti puiden latvoja, mutta Osmon piha oli siisti ja puhdas. Osmo nyökkäsi itsekseen.

Hän muisti, mitä hänelle oli joskus sanottu:

Ennen myrskyä kannattaa katsoa, ettei pihalla ole mitään, mikä voisi lähteä lentoon.

Nyt pihalla ei ollut romuja eikä irtotavaraa. Kaikki oli omilla paikoillaan.

Osmo päätti kokeilla vielä yhtä asiaa.

Hän astui sisään kotiinsa ja sulki oven. Ensin hän kokeili ikkunaluukkuja. Ne pysyivät tukevasti kiinni, eivätkä liikkuneet tuulen mukana.

”Hyvä,” Osmo sanoi.

Seuraavaksi hän kurkisti käpyvarastoon pihalla. Käpyjä oli riittävästi, ja ne olivat suojassa sateelta ja tuulelta. Osmo tunnusteli yhtä käpyä ja hymyili itsekseen. Käpy oli kuiva, juuri niin kuin sen pitikin olla.

Lopuksi Osmo avasi keittiönsä kaapin. Siellä oli ruokaa ja juotavaa, juuri sen verran kuin tarvitsi. Ei liikaa, mutta tarpeeksi.

Osmo sulki kaapin ja istui hetkeksi alas. Hän kuunteli, kuinka tuuli kulki talon ohi. Seinät pitivät kylmän ulkona, ja sisällä oli rauhallista.

”Kaikki näyttää toimivan,” Osmo sanoi hiljaa. Hän nousi, avasi oven ja astui takaisin pihalle. Testi oli ohi. Ilta sai jatkua aivan tavallisena iltana.

Osmo katsoi vielä kerran kotiaan ja nyökkäsi tyytyväisenä.

Oli hyvä tunne tietää, että oli valmis.

Kun testaa asioita etukäteen, myrsky ei tunnu niin pelottavalta

Karhu-Karrin lämmin koti

Varmalan kylässä tuuli oli alkanut käydä viileämmäksi. Myrsky ei ollut vielä tullut, mutta se muistutti olemassaolostaan kulkiessaan rakennusten väleissä ja heiluttaessaan pihapuita. Karhu-Karri seisoj pihallaan aittansa edessä ja raapi leukaansa. "Onneksi tämä on kunnossa," hän mutisi ja avasi oven.

Aitta oli vanha mutta tukeva. Seinät olivat paksut ja lattia kuiva. Nurkassa oli pino peitteitä, tyynyjä ja laatikko polttopuita. Karri nosti peitteet syliinsä ja nyökkäsi tyytyväisenä. "Kun myrsky tulee," hän sanoi itselleen, "me olemme sisällä. Ja siellä täytyy olla kaikille hyvä olla." Hän kantoi peitteet ja puut taloonsa ja levitti ne huoneeseen, jossa oli tilaa istua ja levätä. Penkkejä siirrettiin lähemmäs toisiaan, lattialle asetettiin tyynyjä ja nurkkaan varattiin lisää puita. Pian ovelle koputettiin ja Mäyrä-Maija kurkisti sisään. "Mitä sinä puuhaat?" hän kysyi. "Valmistan kotia," Karri vastasi. "Jos myrsky on kova, kaikki eivät ehkä ole omissa kodeissaan." Maija katseli ympärilleen ja nyökkäsi. "Tämä tuntuu turvalliselta."

Hetken kuluttua Orava-Osmo piipahti ovella. "Täällä on lämmintä," hän sanoi. "Niin kuuluukin," Karri vastasi rauhallisesti. "Kun tuuli ulvoo, sisällä pitää olla hiljaista ja pehmeää." He järjestelivät vielä hetken yhdessä. Kun kaikki oli valmista, Karri pysähtyi ja katsoi huonetta. "Tämä ei ole vain minun kotini," hän sanoi. "Kun myrsky tulee, se on meidän."

Ulkona tuuli voimistui, mutta Karhu-Karrin talossa oli lämmin ja rauhallinen olo — aivan kuin myrsky olisi vielä kaukana.

Yhteinen lämmin paikka tuo turvaa jos on kylmää tai levotonta

Jänö-Joona ja suuri huoli

Varmalan kylässä tehtiin yhdessä valmisteluja tulevaa myrskyä varten. Joku kantoi vettä, joku järjesteli ruokaa, ja joku tarkisti, että ovet ja ikkunat olivat kunnossa. Pöllö-Paula lensi kylän laidalta toiselle ja seurasi, miten työt sujuivat. Hetken kuluttua Paula pysähtyi.

“Missä Joon on?” hän kysyi. Salli katseli ympärilleen.

“Hän sanoi tulevansa mukaan mutta häntä ei ole näkynyt.” Paula nyökkäsi ja nousi lentoon kohti Joonan kotia.

“Minä käyn katsomassa.”

Paula lensi Joonan talolle ja koputti kevyesti oveen. Sisällä Joon istui lattialla selkä seinää vasten ja puristi käpälissään porkkanaa. Ikkunan takana puut heiluivat tuulella.

“Joon,” Paula sanoi lempeästi. “Kaikki tekevät töitä yhdessä.”

Joon katsoi ylös, mutta puristi porkkanaa yhä tiukasti.

“Minua vähän pelottaa,” hän sanoi. Paula istui ikkunalaudalle.

“Se on ihan tavallista,” Paula sanoi. “Monia pelottaa, kun jotain isoa on tulossa.”

Joon katsoi porkkanaa käpälissään.

“Se tuntuu täällä,” hän sanoi ja puristi porkkanaa vielä kerran. Paula nyökkäsi.

“Niin pelko usein tuntuu.” Joon mietti hetken.

“Entä jos myrsky on tosi kova?”

“Siksi me valmistaudumme,” Paula vastasi rauhallisesti. “Kenenkään ei tarvitse yksin huolehtia kaikesta. Me teemme tämän yhdessä.” Joon puristi porkkanaa vähän kevyemmin.

“Voinko minä auttaa jossain pienessä jutussa?” hän kysyi.

“Totta kai,” Paula hymyili. “Se riittää aivan hyvin.”

He kävelivät yhdessä takaisin kylänaukiolle. Joon vei porkkanan varastoon ja tarttui sitten porkkanalaatikkoon muiden avuksi. Pelottava tunne ei ollut kokonaan poissa. Mutta se ei puristanut enää niin kovaa. Ja Joon huomasi, että yhdessä olo teki siitä kevyemmän.

Kun pelottaa, kannattaa puhua muille. Yhdessä kaikki tuntuu helpommalta.

Varmalan auttavat kädet

Varmalan kylässä valmistautuminen oli edennyt pitkälle. Silti Pöllö-Paula tiesi, että yksi asia oli vielä tärkeä.

Kaikki eivät huomaa samoja asioita.

Kaikki eivät muista kaikkea.

Ja joskus joku tarvitsee vain pienen kysymyksen.

Siksi Varmalan asukkaat lähtivät liikkeelle pareittain ja pieninä ryhminä. Ei tarkistamaan, vaan kulkemaan yhdessä ja kysymään:

“Oletko kunnossa?”

“Tarvitsetko apua?”

Siili-Salli kantoi Mäyrä-Maijan kanssa vesipönttöä lähemmäs ovea.

Karhu-Karri nosti käpyvaraston ylimmät kävyt sinne, minne Orava-Osmon oli vaikea yltää.

Jänö-Joona jakoi porkkanoita kaikille syötäväksi myrskyn aikana.

Kukaan ei tehnyt kaikkea yksin.

Kun ilta alkoi hämärtyä, kylässä oli rauhallista. Kädet olivat väsyneet, mutta mieli kevyt. Jokainen tiesi, ettei ollut yksin.

Korkealla omalla paikallaan Paula teki vielä viimeiset merkintänsä:

Vesi.

Ruoka.

Valo.

Lämpö.

Yhteinen paikka.

Ja yhden lisää:

Kaikki mukana.

Kun asukkaat kokoontuivat vielä kerran, Paula nyökkäsi.

“Hyvä,” hän sanoi. “Nyt tiedämme, että olemme valmiita — ja että osaamme auttaa toisiamme.”

Kukaan ei kiirehtinyt.

Valmistautuminen sai rauhallisen pisteen – yhdessä.

Auttaessamme toisiamme mikään ei jää yksin jonkun harteille.

Hiljainen ilta varmalassa

Varmalan kylässä ilta laskeutui rauhallisesti.

Valmistelut oli tehty. Vesipöntöt seisoivat paikoillaan, varastot olivat järjestyksessä ja lämpimät paikat odottivat tarvitsijoita.

Ei ollut enää mitään tehtävää.

Joku sulki oven hiljaa.

Joku istui hetkeksi alas.

Joku huokaisi syvään, huomaamattaan.

Taivas oli pilvessä, mutta vielä valoisa. Tuuli puhalsi nyt navakasti puiden latvoissa, muistuttaen kyläläisiä pian saapuvasta myrskyistä.

Karhu-Karri istui aittansa edessä ja katseli taivaalle.

Mäyrä-Maija sytytti lyhtynsä, vaikka sitä ei vielä tarvittu.

Siili-Salli merkitsi muistivihkoonsa viimeisen merkinnän ja sulki sen.

Jänö-Joona istui portailla porkkana kädessään. Hän ei syönyt sitä heti, vaan piti sitä hetken ja kuunteli.

Pöllö-Paula lensi kylän yli ja pysähtyi korkealle paikalleen. Hän katsoi taivasta ja nyökkäsi.

”Hyvin tehty,” Paula sanoi – ei kenellekään erityisesti, vaan koko kylälle.

Ilma viileni hieman. Joku haki peiton. Toinen nojasi seinään. Kukaan ei sanonut, että pitäisi tehdä vielä jotain.

Ja se oli hyvä.

Varmalassa odottaminen ei tuntunut tyhjältä. Se tuntui siltä, että oli tehty kaikki, mikä voitiin.

Ilta pimeni hitaasti. Myrsky olisi kohta täällä. Mutta Varmala oli valmis.

Kun valmistautuminen on tehty, saa levätä. Odottaminenkin on taito.

Myrsky saapuu Varmalaan

Yön aikana tuuli voimistui. Myrsky ei tullut rynnäten, vaan hiipi Varmalaan askel askeleelta. Ensin puut alkoivat humista. Sitten pilvet peittivät taivaan, ja sade rummutti kattoja tasaisena äänenä. Myrsky oli saapunut.

Varmalassa ei hätiköity. Ovet suljettiin rauhallisesti, ikkunaluukut varmistettiin ja jokainen tiesi, minne mennä. Karhu-Karrin kotona paloi lämmin takka. Peitteet olivat valmiina ja penkeille mahtui istumaan monta. Mäyrä-Maijan lyhty hehkui nurkassa pehmeästi. Siili-Sallin vesipöntöt seisoivat katoksen alla, kannet tiukasti kiinni. Jänö-Joonan porkkanavarasto oli järjestyksessä, ja avain löytyi heti. Orava-Osmon kävyt olivat hyvin peitettyjä, turvassa sateelta.

Ulkona tuuli ravisteli puita ja sade piiskasi maata, mutta Karhu-Karrin kotona sisällä oli lämmin tunnelma. Joku keitti ruokaa, toinen jakoi peitteitä. Puhuttiin hiljaa ja kuunneltiin, kuinka myrsky kulki kylän yli, tuulen natisuttaessa talon rakenteita. Jänö-Joona puristi hetken porkkanaa käpälässään ja kuunteli. Sitten hän hengitti syvään ja katsoi ympärilleen.

”Me pärjäämme,” hän sanoi hiljaa. Kukaan ei vastannut heti, mutta moni nyökkäsi.

Aamulla tuuli alkoi hiljentyä. Pilvet väistyivät, ja ensimmäinen valo kurkisti taivaanrannasta. Myrsky oli mennyt ohi. Varmalassa astuttiin ulos ja katsottiin ympärille. Oksia oli pudonnut, tavaroita kaatunut ja maa oli märkä, mutta kylä seisoj yhä paikallaan.

Varmalan asukkaat alkoivat kokoontua kylän keskusaukiolle. Maa oli vielä kostea ja ilmassa tuoksui sade, mutta taivas oli kirkastunut. Joku toi mukanaan penkin. Toinen jakoi vettä. Kolmas pysähtyi vain kuuntelemaan. Karhu-Karri istahti hetkeksi ja venytteli käpäliään. Siili-Salli tarkisti, että kaikilla oli tarpeeksi juotavaa. Mäyrä-Maija piteli lyhtyä sylissään ja sammutti sen vasta, kun päivävalo riitti. Orava-Osmo katseli ympärilleen ja hymyili.

”On aika hyvä olla,” hän sanoi. Jänö-Joona nyökkäsi. Hänellä oli porkkana kädessään, mutta nyt hän ei puristanut sitä enää.

Hetken kuluttua Pöllö-Paula laskeutui aukiolle. Hän katseli ympärilleen, ei nopeasti vaan rauhassa, niin kuin hänellä oli tapana.

”Kukaan ei jäänyt yksin,” Paula sanoi lopulta. ”Kaikki auttoivat. Kaikki kuuntelivat.”

Asukkaat nyökkäsivät. Joku huokaisi syvään, toinen hymyili.

”Yhdessä selvisimme,” Paula jatkoi. Aukiolla oli hetken aivan hiljaista. Ei siksi, että ei olisi ollut mitään sanottavaa – vaan siksi, että kaikki ymmärsivät. Myrsky oli mennyt ohi.

Ja Varmala oli yhä Varmala.

Kun pidämme toisistamme huolta, suurikin myrsky menee ohi

Paras aika valmistautua on myrskyn ollessa vielä kaukana

Vettä tarvitaan joka päivä. Kun sitä on valmiina, ei tarvitse hätäillä.

Vatsakin pysyy rauhallisena kun ruokaa on varastossa.

Kun on pimeää, valo tuo turvaa.

Kun testaa asioita etukäteen, myrsky ei tunnu niin pelottavalta

Yhteinen lämmin paikka tuo turvaa jos on kylmää tai levotonta

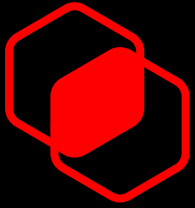
Kun pelottaa, kannattaa puhua muille. Yhdessä kaikki tuntuu helpommalta.

Auttaessamme toisiamme mikään ei jää yksin jonkun harteille.

Kun valmistautuminen on tehty, saa levätä. Odottaminenkin on taito.

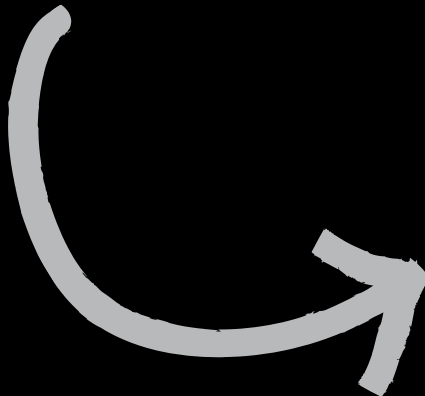
Kun pidämme toisistamme huolta, suurikin myrsky menee ohi

TURVAHUONE.FI

Linnan omistajan käsikirja nyt tilattavissa!

LINNAN OMISTAJAN KÄSIKIRJA

NÄIN RAKENNAT, YLLÄPIDÄT JA
PUOLUSTAT VARAUTUMISEN VALTAKUNTAASI

Janne Nevalainen